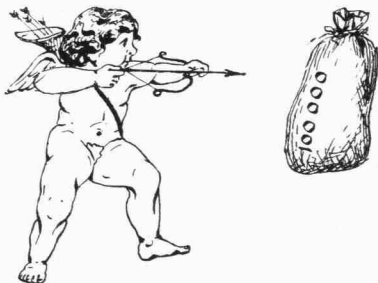

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.—Ο Ἔρως εἰς τὸ κυνήγιον

λιῶν, κι' ἀκόμα πιὸ δύσκολο, ἀκόμα πολυπλοκώτερο, τὸ κελαΐδημα τοῦτο τοῦ νέου κ' ἐρωτευμένου ἀνθρώπου, ποῦ σκόρπιζε σὲ ἤχους τῆ φλόγα τῆς καρδιάς του, κυττάζοντας μάλιστα τὸ εἶδωλο τοῦ πόθου του, — τὸ γλυκὸ μαυρομάτικο προσωπάκι τῆς Ζαφειρούλας στὸ ἀντικρινὸ παραθύρι... Καὶ μὲ τὴ μουσικὴ αὐτὴ ἀναγάλιαζε ἢ ψυχὴ τῆς κόρης περισσότερο βέβαια παρὰ μὲ τὸ κοντσέρτο τῶν πουλιῶν της. Σὰ νὰ τῆς ἀνοίγε μπροστά της καινούργιους δρόμους καὶ οὐρανοὺς εὐτυχίας, ἀγάπησε τὸ γλυκοφάλη τὸ Μένεγο. Γι' αὐτὸ ἦταν τώρα βυθισμένη πάντα σὲ γλυκεῖα συλλογὴ, γι' αὐτὸ ξεχνοῦσε τὸ κέντημά της στὰ χέρια της, γι' αὐτὸ φώναζε τῆς Μανταλένας «τώρα ἔφθασα!» καὶ δὲν ἔφθανε ποτέ...

* * *

Ἡ Ζαφειρούλα ἤξερε καλὰ γιατί τραγουδοῦσε ὁ Μένεγος. Κάθε κορίτσι, θὰ πῆτε, στὴν ἡλικία της θὰ τῶξερε... Ναι, μὰ ἡ θυγατέρα τοῦ πουλολόγου ἔτυχε νὰ τὸ ξέρη κάπως καλλίτερα. Μιὰ μέρα, ἄξαφνα, ἐκεῖ ποῦ ἔδανε κανναβοῦρι ἔς ἕνα κουπάκι καὶ ἀκούγεν ἕνα γαρδέλι νὰ λαρυγγίζη, ρώτησε τὸν κύρ Ἀναστάση:

— Γιατί, πατέρα, κελαΐδουνε τὰ πουλιά;

— Γιὰ τὸ ἀντὶ ποῦ ἔχει δύο τροῦπες, ἀποκρίθηκε ὁ πουλολόγος.

— Ὅχι, ἀλήθεια, πές μου! Ξανάπε ἡ Ζαφειρούλα.

Ὁ κύρ Ἀναστάσης δὲν ἀποκρίθηκε ἄλλο. Ἐμεινε δμως συλλογισμένος, καὶ ἕστερ' ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ἀφοῦ πιά ἡ Ζαφειρούλα εἶχε κρεμάσῃ τὸ κλουβὶ ποῦ καθάρισε καὶ ξεχάσῃ τὴν ἐρώτησι ποῦ ἔκαμε, ὁ πουλολόγος ἀκούστηκε νὰ λέη, σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Γιατί κελαΐδουνε τὰ πουλιά;.. Μηγάρις ξέρω κ' ἐγὼ γιατί

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. — Τὰ θύματα τοῦ κυνηγιῦ

κελαΐδουνε τὰ πουλιά ; .. Καὶ γιὰ τί πάλε νὰ μὴν κελαΐδουνε καὶ τὰ φάρια ; .. Ἄμε ρώτα τὸν ἀφέντη τὸ Θεὸ ποῦ τᾶκαμε !

Ἡ Ζαφειρούλα, ποῦ φαίνεται πῶς ᾽ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ εἶχε συλλογισθῆ κ' ἐκείνη μερικά, ἄρπαξε τὸ λόγο καὶ εἶπε :

— Βλέπεις ὅμως, πατέρα, πῶς τάρσενικὰ μονάχα κελαΐδουνε ; Τὰ θηλυκὰ ποτέ. Γιατί, νᾶξερα ;

— Γιατί τὰ θηλυκὰ εἶνε καταραμένα ! ἀποκρίθηκε εὐθύς ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἔτσι γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ Ζαφειρούλα· κάτι ἄλλο πρέπει νᾶνε. Καὶ ἄντζι, ὅποτε ἰδῶ τὸν παπᾶ-Πολύδωρο, ἐγὼ θάν τονε ρωτήσω. Θὰ ξέρῃ κείνος, δὲ μπορεῖ !

— Σὰ δὲ βαρυσέαι, ρώτα τον ἀποκρίθηκε ὁ κύρ Ἀναστάσης· κῦτταξε ὅμως τῶρα, ἔψησε ᾽κείνη ἡ Μανταλένα ταυγά, νὰ ταῖσουμε τὰ καερνία ; Δέκα ὥρες κάνει, ποῦ κακοχρονάχῃ !

Ἐδῶ σταμάτησε ἡ κουδέντα. Πρὶν νὰ ρωτήσῃ ὅμως τὸν παπᾶ-Πολύδωρο ἡ Ζαφειρούλα, πρόφτασε ὁ κύρ Ἀναστάσης, τὸ ἴδιο βράδυ, εἰς τὸ σπεισαρεῖο τῆς γειτονεῖας, ὅπου πῆγαινε κάπου-κάπου, νὰ ρωτήσῃ ἕνα ντειτόρο.

— Νὰ ἰδῆς τί περίεργο, ἀφέντη ντειτόρο μου ! ἄρχισε τὴν αὐγή, τὴν ὥρα ποῦ ἀλλάζαμε τὰ κλουβία, τί τσῆ σκαρφίστηκε νὰ μέρωτῆσῃ ἡ θεγατέρα μου ; .. Μὰ τί σοῦ εἶνε καὶ τοῦτες οἱ κοπέλες ! Τὸ καὶ τό ...

Ἦ γιὰ τὸν ἕκαμε « χμ ! χμ ! » καὶ χαμογέλασε. Ἐπειτα, — ἦταν κ' ἄλλοι εἰς τὸ φαρμακεῖο γιὰ νὰ κούσουν τὴ σοφία του, — καταδέχτηκε νὰ ἐξηγήσῃ ᾽στὸν κύρ Ἀναστάση, πῶς τάρσενικὰ πουλιά